

дѣж никого. Черупка-та може да бѣде грапава и костелива, но ядка-та ѝ е мека и сладка.”

Здравіе-то на Лутера отъ день на день все повече ся покваряло; той наченѣлъ да мысли да напусне Вартбургскѣ-тѣ кулѣ. Но що да прави? — да ся яви ли прѣдъ хора-та, та да изгуби животъ-тѣ си? Задъ горѣ-тѣ, дѣто ся възвышавала кула-та, мѣстность-та была прошарена съ многобройны пѣтеки, по краища-та на които расли дивы ягоды. Тежкы-тѣ врата на кулѣ-тѣ были растворены, и затворникъ-тѣ ся наелъ, но не безъ страхъ, да си набере нѣколко ягоды. Постепенно той станѣлъ по-смѣлъ, и, облѣченъ въ рыцарско-то си облѣкло, и придруженъ отъ единъ грубъ но вѣренъ стражаръ отъ кулѣ-тѣ, той зель да ся отпуска да ходи на по-далечны мѣста въ околность-тѣ на горско-то си жилище. Единъ день, като ся спрелъ въ единъ страннопріемницѣ да си почине, той оставилъ на странѣ мечъ-тѣ си, който му досаждалъ, и зель въ рѣцѣ-тѣ си нѣкои книги, които были близо при него. Естественна-та му наклонность излѣзла надъ благоразуміе-то му. Стражаръ-тѣ му ся уплашилъ, да не бы една таквазъ постѣпка, необыкновенна за единъ